

en Redegørelse, klar og knap, for alle de faktiske Omstændigheder i denne Sag, som er af nogen Betydning. Konsul Chr. G. Hansen har selv udtalt Ønsket om, at Sagen ikke skulde komme til nogen Domsafgørelse. Hr. Johan Hansen har jo nu let ved at sige: jeg vilde hellere have haft, at Sagen var kommet til Domsafgørelse, thi ingen Mennesker har tænkt paa at anlægge Sag imod Generalkonsul Johan Hansen, idet det, der kan forekastes ham, er en moralsk Forgaelse, men ikke en strafbar Overtrædelse af nogen bestaaende Lov. Ikke desto mindre kan maaske mange, og til dem hører jeg, finde, at det Forhold, Hr. Johan Hansen har gjort sig skyldig i, er mere at bebrejde end det, Konsul Chr. G. Hansen for sit Vedkommende har gjort sig skyldig i. Hvis det Lovforslag, som jeg har haft den Ære at fremsætte for det høje Ting, bliver gennemført, vil en Adfærd som den, Hr. Johan Hansen har udvist ved denne Lejlighed, medføre Skibets Konfiskation.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds talte noget om en formaaende Mellemand, og der har været talt om en Ministeriet nærstaaende Mand, som skulde være optraadt paa en mystisk Maade i denne Sag. Der er ingen Mystik hverken paa dette eller noget andet Punkt i Sagen. Den paagældende Mand er Direktøren for Københavns Handelsbank, den Bank, som baade Foderstofkompagniet i Aarhus og Rederiet C. K. Hansen benytter sig af. Det er denne Bankdirektør, Geheimeetatsraad P. Damm, som har henvendt sig i Justitsministeriet til Departementschef Schrøder og spurgt, om denne Sag endnu laa saaledes, at der var Mulighed for, at Tiltale kunde undgaas, imod at Konsul Chr. G. Hansen betalte en Bøde. Og han fik da at vide, at det faktiske Forhold var det, at det kunde lade sig gøre, thi Sagen var ikke fra Ministeriet tilbagesendt til Retten, men laa til Afgørelse i Ministeriet endnu, og selv om der var truffet en mundtlig Afgørelse i Sagen for mit Vedkommende, stod det endnu i nogen Tid i min Magt at gøre den om igen, saa længe Sagen ikke var gaaet fra Justitsministeriet. Derefter fremkom der skriftligt Tilbud fra Konsul Chr. G. Hansen om at betale en

Bøde paa 10,000 Kr., mod at Tiltale blev frafaldet. At frafalde Tiltale er en administrativ Handling, som jeg altsaa i mit Embeds Medfør kunde foretage. Jeg kunde, som Sagen laa, have skudt Ansvarret fra mig og ladet Sagen gaa tilbage til Dommeren i fuld Bevidsthed om, at naar det samme Forligstilbud blev fremsat for Dommeren, vilde han ikke afslaa at modtage det; i saa Fald vilde Sagen i Virkeligheden være kommet tilbage til mig, det vilde blive mig som den, der havde rejst Sagen, der i Realiteten kom til at afgøre, om Forliget skulde modtages eller ej. Men da jeg var klar over, at jeg skulde bære Ansvarret i denne Sag, faldt det mig intet Øjeblik ind at skyde mig bag en anden Mands Ryg. Det stod mig klart, at som Forholdene laa, burde jeg tage Ansvarret.

Hvordan var nemlig Forholdene i Slutningen af November Maaned? Den handelspolitiske Situation var blevet meget stærkt skærpet. Vor Foderstofførsel var ringe og foregik med store Vanskeligheder, Landbruget klagede, og med Grund, og meget, meget store Interesser stod paa Spil. Naar der derfor frembød sig Mulighed for, at Ministeriet kunde beholde i sin Haand at træffe Bestemmelse om, naar visse Omstændigheder denne Sag vedrørende skulde meddeles Offentligheden, mener jeg, at det absolut var min Pligt at bevare Magten dertil. Det vilde nemlig have været yderst uheldigt, hvis det Forhold, som Generalkonsul Johan Hansen havde gjort sig skyldig i, var blevet offentligt bekendt, særlig i Udlandet, paa en for os ugunstig og misvisende Maade. Det vilde have været højst uheldigt, om det vaagent mistænksomme Udland skulde have faaet den Opfattelse, at det, Johan Hansen som Skibsreder havde gjort, kun var et typisk Eksempel paa, hvad danske Skibsredere i det hele gjorde. Det var af den allerstørste Vigtighed, at dette ikke kom offentligt frem, før man samtidig kunde dokumentere, at det saa langt fra at være et typisk Eksempel paa en almindelig Handlemaade af danske Skibsredere netop var en enestaaende Undtagelse, og at vor loyale og hæderlige Skibsrederstand ikke vilde gøre sig skyldig i noget saadant. Grunden til, at jeg gik med til at